

Halottaink

Nyitrai-Németh Csongor

Nyitrai-Németh Csongor nyugalmazott unitárius lelkész életének 80. évében rövid szenvedés után, január 10-én hunyt el a székelyudvarhelyi kórházban. A Zsil-völgyi Lupényban született 1943. december 1-jén, Nyitrai Mózes és Nyitrainé Deák Berta unitárius lelkész házaspár legkisebb, negyedik gyerkeként. Ikertestvére Szegediné Nyitrai Tünde. Idősebb testvérei Nyitrai Levente nyugalmazott lelkész és Kecskésné Nyitrai Gyöngyvér tiszteletes asszony, nyugalmazott énekvezér.

A második világháború végén a szülők gyermekeikkel az udvarhelyszéki Kénosba költöztek, ahol folytatták lelkészi szolgálatukat. Nyitrai-Németh Csongor Kénosban járt elemi iskolába, majd a községközpontban, Homoródszentmártonban végezte el az V–VII. osztályokat. 1957 tavaszán Homoródkarácsonyfalvára költözött a család, ahová meghívta a szülőket lelkésznek az unitárius gyülekezet. Ebben az időszakban a székelyudvarhelyi inasiskolában kezdett el szakmát tanulni.

1958 augusztusában édesapjával és bátyjával együtt letartóztatták, és koholt vádak alapján az államvédelmi szervek (Securitate) vizsgálati fogságában volt, Brassóban, három hónapon keresztül. Mint kiskorú fogvatartottat három hónap múltán szabadon engedték. Miután édesanyját is letartóztatták a mészköi Nyitrai nagyszülők fogadták be otthonukba unokájukat. Ettől kezdve a gyermekembernek kemény munka, hányattatás jutott osztályrészéül. A tordai cementgyárban, majd építőtelepeken, Tordán, Kolozsváron és a Fekete-tenger üdülőtelepein dolgozott 1961-től 1967-ig, így keresve meg az élet fenntartásához szükséges mindennapi kenyeret. Szülei és bátyja hat év nehéz börtön és munkaszolgálat után szabadultak. Ezután Nyitrai-Németh Csongor sorkatonai szolgálatot teljesített 1967 júliusától 1969 februárjáig, majd ezt követően beiratkozott esti tagozatra Kolozsváron, ahol, miközben kőművesként dolgozott, 1970-ben sikeresen érettségizett. Hálásan emlegette mindig Mikó Imre író és családját, akik a fiatalembert a nehéz időkben befogadták és mindenben segítették.

Érettségi után 1970-ben az Egyetemi Fokú Egységes Protestáns Teológiai Intézetbe nyert felvételt, amelyet bátyjával, Nyitrai Leventével egy időben végzett el.

Lelkészi szolgálatának első állomáshelyei 1974. augusztus 1-jétől Csokfalva és a hozzátartozó leányegyházközségek, Erdőszentgyörgy és Szováta voltak. In-

nen hívta meg lelkészének 1977. szeptember 1-jén az Ádámosi Unitárius Egyházközség. Végül lelkészi szolgálatát 1994. november 1-jétől a nyikómenti Kobátfalván folytatta, ahonnan 2009. január 1-től nyugdíjba ment. Lelkészi szolgálata során nemcsak a gyülekezeteket, az emberi lelkeket építette, hanem épített, javított, szépített templomokat, lelkészi lakásokat, templomtornyot, egyházi épületeket is. Nyugdíjas éveikre Nagykadácsban építették fel házukat hűséges hitvestársával, segítőtársával, Vilma tiszteletes asszonnyal. Itt töltötték nyugdíjas éveiket. Itt írta meg az elmúlt években kétkötetes önéletrajzi írását *Magam nyomában* címmel, amelyet egyházzserte sok helyen bemutattak.

Egész életében népét szolgálta hűséggel és alázattal. Életeleme a szeretet és jószág volt. Úgy szerette és szolgálta Istent, övéit és anyaszentegyházát, hogy példamutató életén keresztül mások is szeretni és szolgálni tanulják.

Gyászszertartása Nagykadácsban volt, ahol Mikó Ferenc beszolgáló lelkész végezte a szószéki szolgálatot Jób 29,11–14 és Mt 24,46 alapján, a főhatóság nevében Andrási Benedek, a székelykeresztúri egyházkör nevében Csáki Levente esperes, Fülöp Dezső Alpár lelkész az ádámosi egyházközség, Demeter Sándor Lóránd az Unitárius Lelkészek Országos Szövetsége nevében búcsúztatta. A homoródkarácsonyfalvi temetőben helyezték végső nyugalomra, a sírnál Mikó Ferenc és Benedek Mihály helybéli lelkész mondott beszédet.

Pihenése legyen csendes, emléke áldott.

Kecskés Csaba